

ת"פ 31842/04/21 - מדינת ישראל נגד שלום מאיר חדד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 21-04-31842 מדינת ישראל נ' חדד(עוצר)
בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נועה שוקר - פמ"ד
המאשימה
נגד
שלום מאיר חדד (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקי
הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. כתוב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות נשק (הובלה ונשיות נשק) - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

על פי כתוב האישום, הנאשם הינו הבעלים המהוות והמחזיק בפועל של הרכב מסווג שברולט סונייק מר. 13-418-434 ("הרכב").

ביום 5.4.21, בשעה 00:22, או בסמוך לכך, נסע הנאשם באמצעות הרכב בכביש 6, מצפון לדרום, כשהוא נושא מobile לבנת חבלה מס' 10 במשקל של 530 גרם, מתוצרת רפא"ל ומשימוש כוחות הביטחון, המכילה חומר נפץ מסווג ציקלוני (RDX) ובכוחה להמית ("לבנת החבלה").

במסגרת פעילות משטרתית יזומה, נעצר הנאשם בכביש 6, לאחר צומת בית קמה, בסמוך לשמרות פורה. בחיפוש בענשה ברכב נמצא לבנת החבלה מוסלחת בט מבון האחורי ימנית.

במ实习 לעיל, נושא הנאשם והobile נשק, ללא רשות על פי דין לנשיותו או הובלתו.

המענה לכתב האישום

2. בمعנה לכתב האישום, אישר הנאשם כי הוא הבעלים והמחזיק של הרכב, והוא כופר בכך שלבנת החבלה

עמוד 1

נמצאה מוסלקת בפגוש הרכב.

נטען כי הנאשם לא היה מודע לקיומה של לבנת החבלה, ולפיכך הוא נשא והוביל אותה, ובודיעבד התברר לו של לבנת החבלה נמצאת בפגוש, וזאת בחיקירתו לאחר שנעצר.

ה הנאשם אישר כי נעצר במקום המפורט בכתב האישום, וכי בחיפוש שנמצא ברכב נמצא לבנת החבלה מוסלקת בט מבון האחורי הימני.

נאמר כי בשלב זה מאשרת ההגנה כי מדובר בחומר נפץ כאמור בכתב האישום, אך קיימת הסתייגות מהיות חומר זה בשק המסוגל להמית.

ראיות התביעה

.3. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

ע.ת.1, רס"ר ניב קופרלי, אשר ביצע חקירות, ציין כי אם הנאשם היה מוסר שמות של חברים שנטען כי משתמשים ברכב זה היה נבדק: "**אם הוא מוסר זה היה נבדק**". (פרו' עמ' 38 ש' 11).

ע.ת.2, רס"ר מאיר חדידה, היה חוקר תורן וחקר את הנאשם.

ע.ת.4, רנ"ג יובל כהן, אשר חקר את הנאשם, המעיד כי נשאל ביחס לכך שה הנאשם העלה השערה שמנסים לפגוע בו, והשיב כי שאל את הנאשם עם מי הוא מסוכסך, כדי לבדוק עניין זה, וה הנאשם אמר לו שאינו יכול לומר שמות (פרו' עמ' 54 ש' 19 - עמ' 55 ש' 8).

כאשר נשאל ביחס לתלונות מה עבר, אמר כי קיימים סכසוכים ארם ישנים, ומדובר בתיק מלפני 6 שנים (פרו' עמ' 58 ש' 19-21).

העד נשאל לגבי חקירת הנאשם על נסיעתו לצפון הארץ לכיוון בית שאן, והאם גורמי החקירה סברו כי המטען הוכנס לרכב שם, והשיב כי אינו זוכר, אך האイكونם הראו כי הנאשם היה בבית שאן (פרו' עמ' 59 ש' 11-21).

ע.ת.9, רס"מ מילו הרשקו, חבלן משטרתי, אשר הגיע למקום בו נעצר הרכב, בוצעו פעולות חיפוש, ובשלב מסוים מצאו משהו שהחשים בחלק האחורי של הרכב, בט מבון האחורי בחלק הפלסטיני (פרו' עמ' 19 ש' 13-16). מצאו גם שחווד, שהוא שקיית נילון, ובתוכה נייר לבן, ואלו עטפו גוש פלסטי בצבע לבן שעליו היה כתוב "**לבנה 10 נפיץ**". העד מצין כי ביצעו פעולות בהן וידעו שלא מדובר במטען מוקן להפעלה (פרו' עמ' 19 ש' 18-24).

העד מוסיף כי ידיא שאין מדובר במטען, ושאין מדובר במשהו שהוא מסוכן באופן מיידי (פרו' עמ' 26 ש' 19-16).

ע.ת.14. רס"ב נתנאלו יהודה, חוקר זירה אשר נקרא לבדוק את הרכב, אשר הובא אל המשטרה. בדק ולא נמצא טביעות אצבע של הנאשם.

ע.ת.16. מר דוד אידלסון - מומחה חבלה. הוגשה חוות דעתו ת/21, ממנה עולה כי המוצג אשר נמסר לבדיקהתו הינו לבנת חבלה מס' 10 במשקל של כ- 530 גרם מתוצרת רפואי ובשימוש כוחות הביטחון. המוצג נבדק ונמצא מכיל את חומר הנפץ המרסק ציקלונית RDX. ציין הכתוב שהיה לבנת החבלה, וכי הייתה עטופה באריזתה המקורייה כשהיא מוקופלת וחציה.

על פי חוות הדעת ייועדה של לבנת חבלה מס' 10 לשמש כמטען עיקרי במערכת חבלה /או לצורכי השמדת נפלים.

על פי חוות הדעת: "בכוחה של לבנת חבלה מסווג המפורט לעיל להמית אדם בעת התפוצצתה".

עוד הוגש באמצעות ע.ת.14, ד"ח תפיסה וסימון ת/21/א', לפיו הגיע למקום האירוע, שם חבלן המשטרה מר מילן הרש��ן הצבע ע עבר צידו הפנימי של הפגוש האחורי ברכב, שם מצא גוש פלסטי בצבע לבן עוטף בניר בצבע לבן, העוטף בניילון שקופה.

ב"כ הנאשם הודיע בתחילת עדותו של העד, כי הוא אינו חולק על חוות הדעת (פרוי' עמ' 28 ש' 16).

בעודתו תיאר כי חומר הנפץ אשר נתפס הינו "**חומר נפץ קלסטי**", דרך ההפעלה שלו הינה לרוב באמצעות נפץ חשמלי, אביזר אשר מכנים לתוכו וגורם לו להתפוץץ (פרוי' עמ' 30 ש' 4-1).

העד נשאל ואישר כי חומר נפץ זה יכול להיות מופעל גם בהפעלת כוח עליון, ציין כי מדובר בשאלת תאורתית, ואמר: "**מכת פטיש, השאלה באיזו עצמה של מכת פטיש. איזו עצמה של מכה**" (פרוי' עמ' 30 ש' 19). לצד זאת הסיף כי בעולם המקובל לא מפעילים חומר נפץ זה עם פטיש ולא זורקים אותו, אלא באמצעות אחד האביזרים שתוארו (פרוי' עמ' 30 ש' 22-25).

העד נשאל אם חומר זה יכול להיות מופעל באופן ספונטני או שהוא חומר מאוד יציב, והשיב: "**זה חומר מאוד מאוד יציב**" וכי לא נתקל בכך שהוא יכול להתפוץץ משינוי מג אויר, חום או קור (פרוי' עמ' 32 ש' 8-4).

אין מחלוקת על כך שנפתחה לבנת החבלה בט מבון האחורי ברכבו של הנאשם, בעת שהנ帀ט נהג בו. ולמעשה אין גם מחלוקת כי מדובר בחומר נפץ שבכוו להמית.

מלכ מקום, עניין זה הוכח כאמור בחוות הדעת ובעדותו של המומחה.

המחלוקה בין הצדדים, הן לאור המענה והן לאור דברי ב"כ הנאשם בעדותו של המומחה, כי אינו חולק על חוות הדעת, הינה ביחס ליסוד הנפשי של הנאשם.

ראיות ההגנה

.4. בפרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

בהתאם מחלוקת מצומצמת כאמור לעיל, קיימת חשיבות רבה לריאות אשר מביאה ההגנה, ולשאלה בדבר מהימנות

עדותם של הנאים.

עדותם של הנאים לא הייתה אמינה וככלה שינוי גרסאות, והנאים נמנעו מסיבותו שלו מלהסביר לחילק מהשאלות, ומלמסור פרטים אשר יוכל לסתור את חזקת המקום.

כך בעדותם בבית המשפט, וכך גם בהודעותיו במשטרתיה בהן נמנעו מלמסור פרטים.

להלן העולה מהודעותיו במשטרתיה אשר הוגשו וסומנו ת/8, ת/9, ת/10 ותיעודים של חלק מהחקירות.

בהודעתו הראשונה של הנאים ת/5, מיום 6.4.21 שעה 19:02, לדבריו - **"אין לי מושג מה זה הדבר הזה... מה שנתפס באותו אני לא יודע מה זה בכלל"** (ת/5 ש' 9-7).

הנאים נשאל מה עשה באותו יום, והשיב כי קם ב- 00:08 בעקבות השעה 10:00 יצא לעבוד במלחים עד השעה 13:00, ואז הרך לפגישה עם בחורה עימה הוא בקשר, חזר לבית הוריו, נסע לחבריו בירושלים, לחבר שלו היה ים הולדת, ובשעה 16:00 היה אצל אחיו בבית שמש, אין זכר יותר מיד', היה בכמה מקומות ואז חזר לבאר שבע (ת/5 עמ' 4 ש' 48-52).

הנאים מאשר כי נסע ברכבת שברולט סונייק של דוד שלו, והוא עשה ברכבת זה הרבה שימוש, נשאל מי עוד עשה שימוש ברכבת זה ומшиб: **"הרבה חברים, כל מי שմבקש"** (ת/5 ש' 57, 58).

הנאים נשאל איפה עוד היה היום ו אמר שאינו זכר. נשאל אם היה בצפון אמר שנסע ואינו זכר לאן (ת/5 ש' 61-68).

הוא נשאל אם היה לו מטרה מסוימת עם לבנת חבלה, אם היה צריך להעביר אותה למישה אחר השיב: **"לא היה ולא נברא ולא ידעתי שיש בכלל את הדבר הזה"** (ת/5 ש' 94-93).

בהודעתו השנייה מיום 8.4.21 ת/8, נשאל שוב הנאים מה עשה באותו יום, 5.4.21, והוא מפרט מתי קם, נסע לירושלים, אינו זכר למי נסע - **"נראה לי נסע לירושלים, נסעתי לירושלים לא זכר למי נסעתי לירושלים, או חבר או חברות, לא רוצה להגיד שמות ואחרי זה הייתי בבית שמש הייתי אצל אחוי, לא רוצה להגיד את השם שלו, הוא גור שם, לא זכר מה זמן הייתי אצליו ויש לי בעיה עם כדורים ואני לא זכר"** (ת/8 עמ' 2 ש' 4 - עמ' 3 ש' 8). צוין כי כתעת, לראשונה, אומר הנאים כי יש לו **"בעיה עם כדורים"**, וקשר זאת להuder זיכרון, ולכשנשאול מהין חזר לשתפסו אותו השוטרים השיב שאינו זכר.

בחקירה הראשונה פירט הנאים בתחילת בפירות ובדקוק את הפעולות שעשה, אולם בשלב מסוים החל הוא לשנות גרסה כבר אז, ובחקירה השנייה מתחילה להעלות טענות על העדר זיכרון, אשר אין מתישבות עם העובדה שבחקירה הראשונה החל לפחות כאמור את סדר יומו.

הנאים מסרב למסור פרטים, לא את השמות של מי שהיה אצלם, וגם לא פרטים של אותם חברים, שלטענתו משתמשים ברכבת.

בהמשך ההודעה השנייה ת/8, מאשר הנאים כי הוא זה שקנה את הרכב, ודודו נכה ואין יכול לנוהג. הוא נשאל: **"אתה**

כל הזמן משתמש ברכב זהה?" ותשובתו הינה: "משתמש סבבה" (ת/8 עמ' 3 ש' 35-34).

הנאשם נשאל אם הוריו נוהגים ברכב, והשיב שלהוריו יש רכב, הוא אינו זוכר שהם נהגו ברכב, והחברים שלו נוהגים ברכב.

הנאשם נשאל מפורשות מדוע אינו מזכיר לומר את שמות החברים שלו שנוהגים ברכב, ומшиб: "**כי יעשו לי משה... כי הם עברייןם**" (ת/8 עמ' 3 ש' 36 - עמ' 4 ש' 41).

לנאשם נאמר כי ציין קודם שהיה בירושלים ובבית שימוש, והוא נשאל האם היה גם בצפון הארץ תשובתו הייתה: "**אני לא זוכר אני שותה כדורים**" (ת/8 עמ' 4 ש' 56-57).

הנאשם נשאל מהיין חזר כשעטטו אותו השוטרים, והוא מшиб כי אינו זוכר. הנאשם נשאל אם יש לו הסבר הגיוני איך לבנת החבלה הגיעו לרוכבו, הוא השיב: "**משהו שם אותה לא ידוע מי**". הנאשם נשאל למה שיטמו לבנת חבלה ברכב בו הוא משתמש הוא השיב: "**אני מסוכן יש לי בלגנים בעבר ירו בי פעם אחת מנסים להוריד אותו**". (ת/8 ש' 89-84).

הנאשם עומת עם טענותיו זו, ונאמר לו שאם היו רוצים לפגוע בו הרי שלא היו מוצאים את לבנת החבלה כפי שמצוינו אותה כשהיא אינה מחוברת לחוטים ואינה קרובה להפעלה ותשובתו הייתה: "**החוקר אמר בבית המשפט שהוא לא יודע מה נתפס עדיין**" (ת/8 עמ' 5 ש' 90-92).

בהתובעתו השלישית מיום 12.4.21, ת/9, חוזר הנאשם על גרסתו כי אינו זוכר אם היה בצפון במועד הרלבנטי. שוב התבקש הנאשם לומר מי הם אותם חברים שאמר שהם נסועים על הרכב, והשיב שהוא מפחד מהם, ומפחד שייפגעו בו.

עוד נאמר לנאשם כי בחקירה הקודמת טען שיש לו סכוסכים ובדיקה במערכות אין תלונה שלו על ניסיונות פגיעה, ותשובתו הינה: "**אני לא בן אדם שהולך למשטרה. כל הגוף שלי דקור אני אראה לך**" והחוקר מצין כי הנאשם הראה לו צלקות שהוא מצלמן (ת/9 ש' 19-8).

נאמר לנאשם כי על פי איקונים הוא נסע לצפון הארץ משעה 20:40 עד השעה 21:03, והוא אומר כי אינו זוכר, נאמר לו כי על פי האיקונים הוא נמצא בבית שאן והוא השיב: "**יכול להיות אני לא זוכר**" (ת/9 עמ' 29-27).

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחקירה על נסיעה לצפון אם זכר שנסע לירושלים ולבית שימוש, השיב כי הוא לocket כדורים ויש לו פלשבקים (ת/9 ש' 44-45).

הנאשם חוזר על גרסתו כי אינו יודע על לבנת החבלה שנמצאה ברכב.

בהתובעתו הרביעית מיום 14.4.21, ת/10, שוב נאמר לנאשם שנסע צפונה, על פי מצלמות בכביש, והוא מшиб: "**יכול להיות תזכיר לי**" ו חוזר על תשובתו זו גם כشنשאש שאלות נוספות בקשר לכך.

מחקירתו של הנאשם במשטרה עולה חסר שיתוף פעולה והסתירה עקבית של מקום הימצא באותו יום, למראות שהוא מעומת עם נתוני מצלמות ואיקונים.

5. עדותו בבית המשפט לא הייתה הנאשם עקבי, עדתו לא הייתה מהימנה, ניכר רצונו להסתיר פרטים ונתונים, וניכרה העלתה אפשרויות שונות ללא כל בסיס.

בעודתו בחקירה הראשית נאמר לנאשם כי בחקירה לא פירט מה שם האנשים המשתמשים ברכב וממי מאים עליו, ונשאל מדוע לא אמר את הדברים, ותשובתו הייתה כי יש לו משפחה והוא אינו רוצה שיפגעו בה. (פרו' עמ' 63 ש' 18-24).

שוב חזר הנאשם על גרסה כי קנה את הרכב מ"כسف של הנכות של דוד שלי" וכי זה הרכב שהוא נתן לאנשים לנסוע בו, לאנשים מהשכונה, אנשים שקשורים לפשע. (פרו' עמ' 64 ש' 7-9).

הנאשם העלה שתי סיבות לכך שימושו שם את לבנת החבלה ברכב, הראשונה הינה להפחיד אותו, והשנייה שאולי האדם ניסה להגן על עצמו. (פרו' עמ' 64 ש' 22 - עמ' 65 ש' 8).

הנאשם מתאר כי לא כל יום הרכב נמצא אצלם במהלך כל היום. מתאר כי בא אליו אדם, לוקח את הרכב הוא נותן לו את המפתחות, זה יכול להיות ב- 00:04 בבוקר, זה יכול להיות ב- 14:00, בכל שעה יכול משוחה לתקשר אליו ולהגיד לו שבאים לקחת את האוטו והוא נותן להם את המפתחות (פרו' עמ' 65 ש' 10-24).

לכשנשאל מי הם האנשים הללו, הוא מшиб כי הוא אינו יכול לומר שמות ומפהדי כי יפגעו בו.

lcשנשאל כיצד אמר בחקירה שלו חברים שלו, אמר שלאו חברים, אבל אלו אנשים שיכולים לפגוע בו (עמ' 66 ש' 10-13).

הנאשם נשאל מדוע היה חשוב לו להסתיר שהיא בצפון באותו יום, ותשובתו "כי זה גם קשר לבנג'" והוא אומר "נסעתי לצפון מסיבה של לטגרו לבנג' בבאר שבע..." (פרו' עמ' 69 ש' 25 עד עמ' 70 ש' 8).

הנה, כתע, הנאשם יודע וזכור היכן היה ביום הרלבנטי, אף מאשר כי נסע לצפון, זאת בניגוד להודעותיו במשטרה.

lcשנשאל מדוע אמר כי אינו זכור, השיב כי העדיף לא להיכנס לזה "לבנג'" כלשונו (פרו' עמ' 70 ש' 22).

בהמשך הוא אומר שנפגש עם אדם במקום מסוים], שהמקום של איכון הטלפון שלו שם ולא רצה שהמשטרה יגיעה למקום זהה ושיראו איפה הוא היה, "שידעת שיגיעו לבן אדם" (פרו' עמ' 71 ש' 11-15).

הגresa כתה היא שלא אמר למשטרה כי חשש שיגיעו אל האדם בגין המצלמות, והנאשם מאשר כי לא אמראמת במשטרה, ואומר "אני מעדיף לשקר ולא שיפגעו לי בחיים" (פרו' עמ' 73 ש' 11-1).

לפתע החל הנאשם להעלות גרסה חדשה, לפיה כתה הוא בטוח שמי שם לו את לבנת החבלה ברכב הוא "המודיע של המשטרה" (פרו' עמ' 87 ש' 4-5). לgresתו הנווכחית, לאותו מודיעע יש אינטראס, הוא נעצר על דברים חמורים והוא רוצה להציל את החופש שלו "וזה הוא תופר אנשים" (פרו' עמ' 87 ש' 8-10).

gresתו של הנאשם מעתנית מהקצתה אל הקצתה, והוא כרגע אומר מפורשות שזה לא היה מישחו ש"רוצה להוריד אותי" ואומר: "אם מישחו היה רוצה להוריד אותי לא היה שם לי שתי שקיות" (פרו' עמ' 87 ש' 24-25), והנאשם אומר בביטחון רב כי זה רק המודיעע - "זה רק מישחו הזה" (פרו' עמ' 88 ש' 2).

הנה כי כן, כתע על פי הגרסה החדשה, אין קשר לכך שחברים אחרים משתמשים ברכב, כפי הטענה הראשונה, אין קשר לכך שקיימים לו סכסוכים, שזו הייתה הטענה השנייה, ומדובר כתע באדם אחר שהנאשם בטוח שהוא הניח את לבנת החבלה - המודיעע המשטרתי.

הנאשם נשאל כיצד הוא יודע לומר שהמודיע הוא זה שם את לבנת החבלה, ותשובתו הייתה: "**כי בן אדם שלח אותו אליו. ברגע שבן אדם שלח אותו לסגור, שלח אותו לבית שאן לסגור סיפור שיש אליו בבאר שבע**" (פרק' עמ' 88 ש' 22-21).

מכאן עולה שהגרסה הנוכחיית של הנאשם מתפתחת, וכעת הוא אומר שלמעשה הלבנה הושמה ברכבו בבית שאן.

הנאשם אינו זכר כמה זמן הוא היה בבית שאן, לאחר מכן נזכר שהוא שם 40 דקות, ואומר שהוא קל לבדוק את המצלמות ושם תהיה ההוכחה. (פרק' עמ' 91 ש' 16-12).

הנאשם נשאל מתי הוא חשב שהוא מודיעע שם את הלבנה והוא השיב: "**באותנו יום שנענצרתי**" (פרק' עמ' 103 ש' 8). הנאשם נשאל באיזו שעה ביום שנענצר, ותשובתו היא שהוא אינו יודע לענות.

הנאשם נשאל מפורשות איך הוא יודע שם שלו לאר לבנת החבלה, וזאת לאחר שאמר שוב ושוב שם היו לוקחים את המצלמות היו רואים את זה ותשובתו הינה "**כי רק שם היתי אליו**" (פרק' עמ' 112 ש' 19-11).

הנאשם מסביר זאת בהנחהות מזורה שראה אצל אותו אדם, שהוא בעל, שהוא בלחץ (פרק' עמ' 113 ש' 18-15). ואז הופנה הנאשם לכך שכשהיה בבית שאן היה עם אותו אדם, ותשובתו הייתה "**היהתי בבית שאן אליו, אבל הيتها גם בטלפון**". נשאל מתי הספיק אותו אדם לעשות זאת, והשיב שיכל להיות שבאותו רגע כשהנאשם דבר בטלפון, האخر שם את זה והוא אומר שהוא בטוח במייל אחז, ואומר כי הוא אינו חושב אלא בטוח (פרק' עמ' 113 ש' 22 - עמ' 114 ש' 3).

גרסתו של הנאשם, על פני הדברים, כוללת סתרות פנימיות, כולל התפתחויות בגרסה, אינה מתישבת עם דברים שאמר במשטרה, וגם אינה מתישבת עם ההג�ן, שכן הוא נמצא עם אותו אדם שכך הוא יודע מי הוא, והוא מדבר בטלפון, האדם الآخر מניח חבלה בפגוש רכבו.

לא ניתן ליתן כל אמון בגרסאותיו השונות של הנאשם, איןני מוצא מקום להרחיב על כך, שכן הדברים ברורים, וניכר כי הנאשם מעלה גרסאות חסרות כל בסיס.

בפרשת ההגנה לא העיד כל עד נוסף, והוגשה הودעה של הנאשם מיום 15.11.8/1, ביחס לאדם שאמר לו שייחזור לו את פניו, וכן שניינו פירות תיקי מתלון, בו נכתב כי מדובר בתיקים פליליים בהם הנאשם הוכנס כקורבן בעת שהוא עם אחר ומדובר בתיק משנת 2015.

טענות הצדדים

6. לטענת ב"כ המאשימה, קמה חזקת המקום מכוח סעיף 144(ד), ראיות התביעה מבוססות על הימצאות הלבנה ברכב השיר לנאשם, והנאשם לא עמד בנTEL להפריך את החזקה הקבועה בחוק.

לטענת ב"כ המאשימה גרסת הנאשם כללת שינויים רבים, היסוד העובדתי נסתר ואין עליו מחלוקת, המחלוקת היחידה עמוד 7

הינה ביחס ליסוד הנפשי, יסוד נפשי זה מתקיים באמצעות החזקה הקבועה בחוק, והנאשם לא הרים את הנטול הנדרש, שהוא נטל ברמה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי, אף לא בקירוב, יש לדחות את גרטתו רצופת הסתרות, אשר אינה מהימנה, והנאשם עצמו אישר שלא אמראמת.

7. לטעת ב"כ הנאשם, אין ראייה ישירה הקוסרת את הנאשם להחזקת הלבנה, ומדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבותיות בלבד.

נטען כי אין להעביר את הנטול אל הנאשם מכוח סעיף 144(ד) לחוק.

נטען כי במצב בו הושם מטען נפץ מוקן להפעלה ברכבו של אדם, לא יהיה סביר להאשים בעבירה של הובלת נשק אם הוא לא ידע על קיומו של המטען.

נטען כי בתחילה הנאשם סבר לבנת החבלה הוטמנה ברכבו על מנת לפגוע בו, וכי היחידה החקורת לא טרחה לבדוק את טענותיו של הנאשם, וטענתו המסתמכת על אירוע קודם, הגם שהוא ישן בזמן, לא נסתירה.

לטעת ההגנה אין מקום לקבוע כי מתקיימת בתיק זה חזקת המקום, יש לקבוע כי לבנת החבלה נמצאה ברשות הרבים, ככלולי עולם יש גישה למקום בו הוסלקה.

לחילופין נטען כי ככל שהחזקת מתקיימת, יש לבחון את הנسبות והתשתיות הריאיתית על מנת לקבוע את רמת ההוכחה הנדרשת, ונטען כי אין זה הנטול הנדרש מתובע במשפט אזרחי, אך בכל מקרה הנאשם עמד בנטול זה גם מעבר לנדרש.

נטען לקיום של מחדלי חקירה, כי היחידה החקורת נמנעה מלתור אחר מקור לבנת החבלה, וכי היה מצופה שהיחידה תשליך חוקר לזרת האיכונים על מנת שיתור אחר מצלמות ואולי יגלה למי הייתה גישה לרכבו של הנאשם.

נטען כי הלבנה לא הוסלקה בגין הרכב אלא על הרכב, במקום אשר היה נגיש לכל. אין כל ראייה אובייקטיבית היכולה ללמד כי הנאשם היה מודע להימצאות הנשק במקום, התיק נסיבתי ודי בהעלאת אפשרות סבירות נוספת.

גם אם יקבע כי הנטול הועבר על כתפי הנאשם, יש לקבוע כי הנאשם הצליח לעמוד בו, והנטול אינו גבוה.

דין והכרעה

8. לאחר ההתרומות מהעדים, ועיוון בראיות, ולאחר שנשקלו טענות הצדדים, המסקנה הינה כי המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה, והוכח מעלה לספק סביר המוכיח לנאשם בכתב האישום.

הוכח בראיות היסוד העובדתי המפורט בכתב האישום, על כי בט מבון אחורי של רכבו של הנאשם, הוסלקה לבנת חבלה אשר עונה להגדרת נשק, כאמור בסעיף 144(ג) לחוק העונשיין.

על היסוד העובדתי אין מחולקת, ולפיכך, לא ארחיב בעניין זה, אך יש להציג כי המסקנה בדבר התקיימות היסוד העובדתי במלואו, הינה לא רק מכוח ההסכם, אלא גם לאור הראיות אשר באו בפני בית המשפט.

סעיף 144(ד) לחוק העונשין, קובע כי: "**מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשך כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר.**"

בנסיבות המפורטות לעיל, בדבר מיקום לבנת החבלה, כמה חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד).

ב"כ הנאשם טען כי מדובר במקום אשר לא רק לנאשם יש גישה אליו, אלא לכל אדם, ולפיכך, לטענותו לא חלה החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) בחוק העונשין.

אין לקבל טענה זו. מדובר בהחזקה של הלבנה ברכב.

ר' לעניין זה ע"פ **דוד בן דוד נ' מ"י פ"ד מו(3) 70 (4.5.1992)**. שם, מדובר היה באקדח אשר הונח בתוך החלק הקעור של גלגל רזרבי, אשר היה מונח במתיקן מיוחד התלי מבחן לתא המטען האחורי של הרכב. שם, הטעינה בגלגלי מצרייה הייתה אפשרית לפתח את תא המטען. המערער שם טען כי לא ידע על הימצאות האקדח בתוך הגלגל, וכי אין לו קשר לאקדח. והעלתה הטענה כי המכונית אינה בגדר "מקום" כאמור בסעיף 144(ד) הטענה נדחתה, ונפסק כי סעיף 144(ד) חל גם על מכוניתו של אדם.

האפשרות שהעלתה שם הינה כי יתכן ואדם אחר ביקש לעשות שימוש בתא המטען כמקום מחבוא, ואפשרות זו נשלה בשני נימוקים, האחד, עקב קר שהמקום בו היה האקדח הצריך פתיחת תא המטען, והשני, הוא חוסר ההיגיון בטמנת כל נשך לשמרתו במכונית של אחר.

את האפשרות של הפללה שלל שם המערער עצמו.

מלבד האמור, נדחה הערעור, והמערער נחשב כמו שהחזיק את הנשך.

בעניינו, מדובר לבנת חבלה אשר מוסתרת בתוך ט מבון אחורי של רכב השיך לנאשם ונמצא בשימושו שלו.

אין היגיון בשלל טענותיו של הנאשם, אשר גם אין לקבל לאור שלילת מהימנותו, הסתיירות הרבות ושינוי הגרסה והתפתחותה.

מדובר בהחזקה של לבנת החבלה ברכב, והעובדת שהיא מוסלקת בתוך הט מבון, אינה שוללת את תכולת סעיף 144(ד) לחוק העונשין.

הטענה כי לכל אדם יש את הגישה למקום בו הוטמנה לבנת החבלה, אינה שוללת את תכולת סעיף 144(ד).

ראשית, צריך היה לפרק את הט מבון על מנת להוציא את לבנת החבלה, ולפיכך הטענה על גישה של כל אדם, הינה טענה שניית היה לטען גם לגבי חפצ' שנמצא בתוך הרכב, שכן ניתן באמצעות מיזוחדים גם לפתח רכב ולהטמין גם בתוכו חפצ'.

לענין ההשוואה בין לבנת החבלה לבין מטען אשר מונח ברכבו של אדם על מנת לפגוע בו - השוואה זו מתעלמת מהשוני המהותי בין שתי הסיטואציות - בעניינו העיד המומחה כי אין מדובר במטען, אלא לבנת חבלה. ההבדל הוא שלא היה כל אביזר אשר נועד להפעיל את לבנת החבלה.

הנאשם הינו המחזיק ברכב, והינו הבעלים של הרכב. אמנם הרכב נרשם על שם קרוב משפחה, אולם, מהעובדות המפורחות לעיל, עולה כי הרישום אינו מגלם את הבעלות ואת השימוש. טענותו של הנאשם על כי רבים אחרים לוקחים את הרכב לא רק שחסירות היגיון, אלא גם למטרת לבנטיות, מכיוון שבגרסתו האחונה, בעדותו בבית המשפט, הוא התמקד בכך שאדם מסוים, שטען שהוא המודיע המשטרתי, הוא זה אשר ביצע את הטמנת לבנת החבלה, אף ציין זמן ספציפי, בעת שהנאשם נפגש איתו בבית שאן.

משזאת הטענה, אין כל לבנטיות לשורת הטענות האחרות שהובילו קודם לכך.

למעלה מן הצורך, יציין כי הנאשם סירב לשתף פעולה ולפרט מי הם אותם אנשים אשר לטענו לווקחים ממנו את הרכב.

ביחס לאותו אדם שנטען כי הטמין את לבנת החבלה, הרי שגם לוח הזמנים וגם הסיטואציה שמתאר הנאשם ביחס לשיחתו בבית שאן, כ - 40 דקות, במהלכם נפגש עם אותו אדם, אינה מאפשרת לקבלת טענה כי אותו אדם הוא זה שהטמין את לבנת החבלה.

יודגש, כי הנאשם אינו טוען שראה את אותו אדם מבצע זאת, והוא טוען שהוא נעשה בנסיבותיו. הטענה הינה שייתכן שברגע שהנאשם עצמו שוחח בטלפון, אז הוטמנה לבנת החבלה.

אין אלא לומר כי מדובר בהעלאת טענה שאין לגבייה כל ראייה ואף לא תחילת ראייה, ועל פני הדברים כל כולה מהוות ניסיון נוסף של הנאשם למלט עצמו מהמשמעות של החזקת לבנת החבלה.

הנאשם החזיק ברכבו שלו, אשר הוא עושה בו שימוש, לבנת חבלה, ולא הביא כל ראייה, ואף לא תחילת ראייה, אך שאמם אחר הטמין שם את לבנת החבלה.

אין ממש בטענות לגבי מחדלי חקירה. בעת החקירה סירב הנאשם למסור פרטים, סירב לאשר שהייתה בבית שאן, לא שיתף פעולה, ואמר דברים שהוא עצמו מאשר בדיעבד שאינםאמת.

במצב דברים זה אין לקבל טענות על כי המשטרה לא ביצעה פעולות חקירה, כאשר הנאשם עצמו אינו משתף פעולה באופן כלשהו.

גם אם תאמר, שהנטל הוא פחות מהנטל במשפט האזרחי, אין לומר שהנאשם עמד בנטל לסתור את החזקה.

עדותם וגרסאותו השונות של הנאשם אין אמינות, והנאשם אף לא הצליח להקים ספק סביר ביחס לשיללת החזקה. רב הנסתור על הנגלה, והנאשם אינו מוסר פרטים מלאים, ובהקשר זה יש לציין חזקה נוספת על כי מי אשר יש בידו נתונים וראיות והוא אינו מביאם, חזקה כי הם היו פועלים לחובתו.

הנאשם הינו המחזיק והמשתמש ברכב, ובאותו יום אשר הוא טוען שהוא היום שהוטמנה הלבנה, גם על פי גרסאותיו המשתנות, הוא היחיד שהשתמש בו.

גם אם תאמר כי לא רק הנאשם משתמש ברכב, הרי שגם בכך כדי לשלול את החזקה כלפיו, ואת הנטל המוטל עליו. ר' לעניין ע"פ 4941 מ"ו נ' אלוש פ"ד מו(4) 181 (2.8.1992), שם נפסק כי נשך אשר היה בחצר אשר היה אחרים

שהיתה להם גישה אליו, נקבע לגביו כי קמה החזקה לפי סעיף 144(ד). בית המשפט העליון דחה טענה כי החלטת החזקה על מקום הנitin להחזקת משותפת של אנשים זרים, עלולה להעמיד אנשים תמים בסכנת הרשעה, ונקבע כי הנTEL המוטל על טובע במשפט אזרחי, אך יתכן ומידת ההוכחה תשנה מקרה למקרה, ובקביעת מידת ההוכחה יש להתחשב גם ביכולת האובייקטיבית של הנאשם, על רקע הנסיבות העובדיות הקונקרטיות, את העובדה השילית הנדרשת לסתירת החזקה.

מכל האמור, עניינו, מדובר בהחזקת הרכב השיר לנאים, מוחזק על ידו, והוא עווה בו שימוש. בזמן הRELVENT הוא היחיד אשר עשה בו שימוש. ומכאן, שקמה החזקה והנטל המוטל עליו אינם שולי ודנין.

גם אם תאמר כי הנTEL הינו אך להקים ספק, הרי שהנאשם לא הקיים ספק זה.

עוד ר' רע"פ 2220/06 **חוסיני נ' מ"י** (13.3.2006) שם חוזר בית המשפט על הקביעה בע"פ 4941/90 על כי החזקה שבדין מעבירה לכתיי הנאשם את נTEL השכנוע, ומשמעות הדבר היא שעליו להביא הוכחה לסתירה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי.

יוור, כי כאשר מדובר בנشك, עניינו בחזקה אשר נקבעה בדיון, ולא חזקת המקום אשר נקבעה בפסקה בעניינים אחרים.

מכל מקום, הנאשם לא עמד אף לא בנTEL של הקמת ספק סביר.

9. גם ללא החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, מכלול הראיות עליה המסקנה הגיונית האחת והיחידה, כי הנאשם הוא זה אשר החזק והוביל את לבנת החבלה. זאת מכוח מכלול הראיות הנסיביות המביאות למסקנה אחת ויחידה, כאמור.

ראיות נסיביות יכולות להקים מסקנה בדבר העדר ספק סביר, ולהביא להרשעה. משקלן אינם נופל ממשקל ראיות שירות, אך כאשר מדובר בראיות נסיביות הרי שהאפשרות להגעה על סמך למסקנה בדבר העדר ספק סביר, וכתוואה מכך הרשעה, מחייבת כי ניתן היה להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת, אחת בלבד, וכי אין במכלול הנסיבות כדי להביא למסקנה בדבר אפשרות אחרת זו המועלת בכתב האישום.

במסגרת הקביעה כי מדובר במסקנה הגיונית אחת ויחידה, אין להביא ספקולציות או השערות נטולות הגיון או בסיס.

ר' לעניין זה רע"פ 11541/05 11733 פלוני נ' מ"י (21.08.2006):

"הרשעתו של המערער מושתתת, רובה כולה, על ראיות נסיביות, שבchinutן והסקת המסקנות מהן נעשית על יסוד ההיגיון, השכל הישר וניטין החיים. כלל נקטוט בידינו כי משקלן של ראיות נסיביות אינם נופל מכוחן של ראיות שירות, וב惟ב שניתן יהיה להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת ויחידה שאין בלהה, אשר בכוחה להוביל להרשעה. בתוך כך יש להבהיר כי ראיות נסיביות, אשר לכל אחת מהן כשלעצמה כוח "מחשיד" בלבד, עושיות להשתלב זו בזו עד כי לkipozen יהיה משקל ראוי מפליל, אשר בכוחן לבסס הרשעה בדיון ... בקבועו מהי המסקנה העולה מן הראיות הנסיביות, על בית-המשפט לבחון אם ניתן להסיק מהן מסקנה

שאינה מפלילה, אשר טוביל לזכותו של הנאשם. אם הנאשם מציע הסבר תמים, שאינו תיאורתי או מרוחק,
אלא הסבר סביר המתיחס עם חפותו, לא יהיה די בראיות הנסיבותיות לשם הרשותו".

עד ר' ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מ"י (06.11.2006), אשר התייחס, בהסכם, לע"פ 11541/05:

"כידוע, הלכה היא כי "ראיות נסיבותיות נבחנות על-פי עקרונות לוגיים המגלמים את ניסיון החיים והשלל
הישר... בעניין זה הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק מכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של
ה הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגינית היחידה המתבקשת מכלול הראיות, בהתחשב
בمشקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת הנאשם, הרי שיש להרשיע את הנאשם. שכן, במצב זה לא
נותר כל ספק סביר באשמו".

מכלול הנסיבות המתוארות לעיל, הובלת הלבנה במקום האמור, כאשר בכל אותו היום הנאשם הוא היחיד המשמש
ברכב ונוסף מקום למקום, מוביל למסקנה, מעלה לספק סביר, כי זהו הנאשם המחזיק והמוביל. לא הובאה כל ראייה
או ראיית דעת אשר יכולה להקים אפשרות אחרת, זולת גרסאות ספקולטיביות.

סוף דבר

10. מכל האמור, הוכח בפני, מעלה לספק סביר, המוכיח לנ宴ם בכתב האישום.

ה הנאשם נשא והוביל נשק, לבנת חבלה במשקל 530 גרם, אשר בכוחה להמית, ברכבו.

כמו חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, וה הנאשם לא הביא כל ראייה, אף לא תחילת דעתו, לסתור
אותה.

גם ללא חזקת המקום, בהינתן העובדה שה הנאשם הוא הבעלים והחזק ברכב, והוא אשר החזיק בו במועד
הרלבנטי, ובהתאם לכך לא הועלה כל אפשרות אחרת, הרי שהמסקנה היחידה הינה שה הנאשם שפעל
את לבנת החבלה ברכב.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, במעמד הצדדים